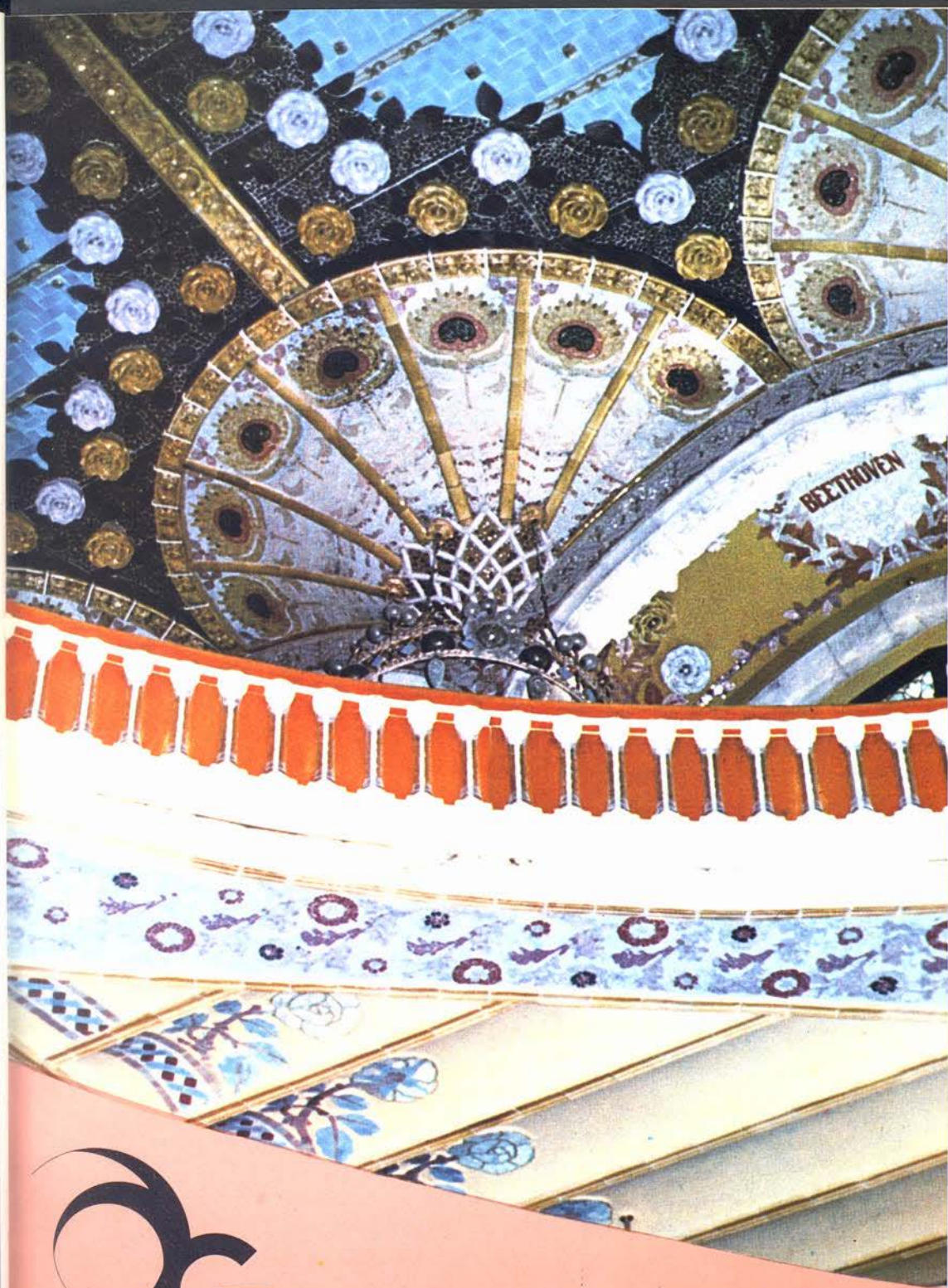

PHOTOGRAPH

MARTINI
BIANCO

un Martini... es más

Un vermouth es un vermouth,
un Martini es más.
Un Martini siempre tiene
la vida alrededor.
Algo más para beber,
para vivir.
Un Martini... es más.

¡Claro que sí!

Martini and M&R are registered Trade Marks.

EDITORIAL

PAU CASALS: L'ARTISTA I L'HOMME

Pels qui treballen en diccionaris, llibres de música i altres papers de temàtica musical, el dia 22 d'octubre del 1973 serà una data a consignar a la fitxa de Pau Casals. Després de les puntualitzacions informatives de rigor (violoncel·lista, director d'orquestra, compositor; premis i distincions; itinerari artístic i col·laboració amb Cortot i Thibaud; viatges i obligada presència als festivals de l'altre vessant del Canigó o en altres convocatòries internacionals, etc. etc.), l'escrupolós musicòleg, en posar aquella data (amb un parèntesi al qual afegirà: Puerto Rico), clourà el telegràfic esquema biogràfic iniciat a la vila del Vendrell, l'any 1876. Dubto molt, però, que en l'al·ludida síntesi s'aconsegueixi donar al lector l'altra imatge de Casals, la que en els darrers decennis encarnà substancialment en la seva personalitat.

Les ressenyes necrològiques dels grans personatges, solen ser —per definició— laudatòries. No crec escandalitzar ningú en afirmar que en la figura de Casals, el nom, la fama, la celebritat, i en definitiva, la glòria, han vingut per les seves genials intuïcions com a violoncel·lista, servides per un rigor interpretatiu sense fissures. El director d'orquestra, queda a sensible distància i el compositor, no cal dir.

La situació no és nova, ni única. «Schoen Rose Marie» o «Tambourin Chinoise», no han donat el nom a Kreisler. És el record del violinista el que perdura, com persisteixen els de Weintgartner, de Furwaengler, en els quals el director eclipsa el compositor.

Musicalment, Casals és el Violoncel·lista, l'artista que atorga a l'instrument una nova

dimensió expressiva, resultat d'un nou concepte d'interpretació, en el qual tècnica i aprofundiment en l'estudi dels valors espirituals de l'obra s'alien per comunicar a l'auditor l'Essència (amb majúscula) que conté. Amb aquesta elemental (i difícil) normativa, Casals ens ha descobert unes insospitades vivències musicals en Bach, i els clàssics als qui en exclusiva cenyí —amb plena consciència— el seu espectre emocional.

I l'home? Vaig conèixer Casals a Molig Les Bains fa una dotzena d'anys. Una tarda de conversa no m'autoritza a parlar d'ell. Deixo la paraula als seus biògrafs. Però jo sé, com sap tothom, al marge de tota anècdota personal, que Casals «l'home» utilitzà el renom universal de Casals, «l'artista», per fer-ne una senyera de denúncia dels sistemes del sabre i de la força. En aquesta actitud, no podria avaluar la magnitud del sacrifici que féu de la seva vida, però el que és cert, és que per ella renuncià al país que li era més car. I això, subratlem-ho, és patrimoni de pocs. Les declaracions de boicot als règims de força han estat nombroses, quasi tantes com les capitulacions. No sóc moralista. No censuro. Som dèbils. Per això, destaco el cas insòlit: el de Casals.

Mort Casals, a l'hora de l'encens encomiat tan fàcilment prodigat per la premsa nacional, ens repetiran sense treva el que ja sabem: que fou el genial intèrpret de Bach. Casals féu del seu nom baptismal una insígnia carismàtica a la qual serví. Sense defallir, mantingué el vot per la utòpica Pau. Així l'hem de recordar.

MANUEL VALLS

PAU CASALS I EL PALAU

El dol per la mort de Pau Casals ha arribat arreu del món on es fa música, i no hi ha entitat ni persona que l'estimi que no hagi sentit la seva absència irreparable. Però el nostre Palau de la Música Catalana ha estat potser un dels llocs on aquest sentiment ha estat més profund. Totes les seves pedres sembla que s'hagin unit al dolor d'aquells que han participat o participen en les nostres activitats musicals.

Seran molts els qui recordaran els concerts de l'Orquestra Pau Casals amb indiscutible emoció i com a mostra d'un dels més grans esforços realitzats per a enaltir la nostra vida musical; altres pensaran en les moltes vegades que Casals amb el seu cel.lo, i juntament amb altres músics il.lustres, ens havia apassionat; altres recordaran les vegades que l'Orfeó Català amb l'Orquestra Ciutat de Barcelona i amb eminents solistes ha interpretat «El Pessebre», obra la més important

entre les compostes per Pau Casals i que ha entrat en l'ànima del nostre poble perquè recull realment essències vives de la seva manera de ser i d'expressar-se.

El Palau de la Música Catalana és i serà per sempre més un testimoni viu de Pau Casals, inoblidable per a molts i perfectament compartit per les generacions més joves, que saben i comprenen que entre Pau Casals i el Palau hi ha unes afinitats històriques inextingibles; és evident que el record del Mestre perdurará per sempre unit a la nostra Sala de Concerts.

Pau Casals estimava l'Orfeó Català i estimava el seu Palau de la Música Catalana com una de les coses més representatives del nostre poble. Que Déu el tingui a la Glòria des d'on ens ajudi a fer música, sempre en l'altíssim nivell on ell la féu.

JOAN A. MARAGALL

La diària dedicació de l'artista a la música de Bach queda palesa en aquesta fotografia presa a Prada del Conflent que, per obra de Pau Casals, es convertí en centre musical mundial durant uns anys.

ue
uè
eva

erà
'au
sta-
jo-
'au
ori-
ord
la

ma-
om
del
ria
ore

de
esa
Ca-
dial

RECORDS DE PAU CASALS

Tots els conceptes essencials sobre la singularíssima personalitat musical i humana de Pau Casals, han estat, en el transcurs del temps, a bastament exposats i repetits en diverses formes i circumstàncies. Per tant, no pretenc ara incórrer en repeticions inútils. Prefereixo sentir, en el meu món interior, aquell escalf indefinible que dona a les nostres potències l'emoció de la mort dels éssers que hem verament estimat. Pau Casals és un d'ells.

Des de quasi noi, he seguit de prop la seva carrera artística al nostre país i particularment a la ciutat de Barcelona. L'he oït amb el seu violoncel meravellós i únic; m'he passat llargues estones sentint-lo assajar amb la seva «Orquestra Pau Casals», amb un treball conscient i profundíssim, net de tota espectacularitat i vedettisme i únicament al servei de la «veritat» musical; però molt poques vegades havia tingut ocasió de tractar-lo personalment en la intimitat. Això s'esdevingué per primera vegada, un bell matí de l'estiu de 1955 a la seva residència de Prada, que duia per nom «El cant dels ocells». Jo anava acompanyat de la meua esposa i l'acollida que el gran mestre ens féu, fou d'una cordialitat emocionant. En realitat, ell comprengué que en la meua persona, era l'Orfeó Català qui el visitava i en tingué una visible joia. La nostra visita fou llarga; parlàrem de les nostres coses i amb generositat il·lusinada, el mestre ens féu oir al piano molts fragments del seu saborosíssim oratori «El Pessebre», llavors encara inèdit: ell s'hi complaïa i nosaltres, ja no cal dir-ho. De tant en tant tancava els ulls i es parava com en una meditació. Després d'aquesta dilatada audició, agafà el violoncel i amb el seu so, aureolat de vibracions insospitades, tocà aquella «Sarabanda» de Bach, que ell ha fet més immortal encara; i per acomiadar-nos «El cant dels ocells», que en la intimitat prenia un nou sentit inenarrable.

Algun temps després d'haver-se estrenat el famós oratori a Acapulco, anàrem a veure el mestre, aprofitant un dels Festivals de Prada, amb el llavors President de l'Orfeó Català, l'inoblidable Fèlix Millet, a qui jo havia suggerit de fer l'ofertament de la nostra entitat a Pau Casals per a cantar «El Pessebre», sota la seva direcció. (L'Orfeó en

l'època del seu fundador havia cantat ja sota la direcció de Pau Casals la «Novena» de Beethoven i fragments de «La Celestina» de Pedrell.) Ell acollí la idea amb un gran entusiasme, i ens proposà de donar-ne la primera audició a Europa, a Assís, projecte que es féu realitat el 22 de setembre del 1962, i que es repetí dies més tard a Florència i dues vegades a Tolosa del Llenguadoc. Encara recordo l'encontre de l'Orfeó amb Casals en el primer assaig d'Assís en què l'emoció traïa les paraules que ens va dirigir. I al marge de les audicions de l'oratori a Tolosa, quedà també inesborrable el concert «a capella» de l'Orfeó al Capítol de la mateixa ciutat, en el qual Pau Casals volgué cooperar clausurant-lo, voltat de tots els cantaires, amb la interpretació més intensa i emotiva de Bach i de l'insubstituïble «Cant dels ocells», que jo, amb mà tremolosa, vaig tenir l'honor de poder-li acompanyar al piano. Vàrem revivre, en veritat, aquells moments que ja havíem fruit dins l'ambient sagrat de la basílica de Sant Francesc d'Assís.

Encara, el mestre Casals, ens dirigí personalment dues vegades més «El Pessebre», el setembre de 1966 a la històrica abadia de Sant Miquel de Cuixà. Jo crec sincerament, que la primera fou la millor, la més emotiva i enardidora de la vintena d'audicions en les quals ha pres part l'Orfeó Català. Pau Casals, en la seva direcció, estigué verament formidable, conduint-nos amb una energia musicalitat prodigiosa. Semblava que ens dirigís un jove en plenitud de facultats.

L'Orfeó Català ha tingut l'honor de divulgar més que cap altra entitat coral, aquesta obra tan significativa de la nostra música. Al mestre Pau Casals ho devem. ¡Com li ho agraïm! Ell ha volgut revalorar la nostra entitat amb el seu prestigi incontestable. ¡Com contrasta aquest fet amb altres actituds de casa nostra!

Moltes coses voldria afegir, però no vull acabar sense referir-me als testimonis epistolars del mestre, que són prova de la seva bondat i que guardo com preuada relíquia. Avui, en aquesta nova audició d'«El Pessebre», reviuem més que mai el seu esperit, que un solc tan profund ha deixat entre nosaltres.

LLUÍS MARIA MILLET

ota
de
de
en-
pri-
que
62,
a i
En-
Ca-
què
diri-
tori
con-
e la
gué
can-
a i
ant
raiq
uno.
ents
grat

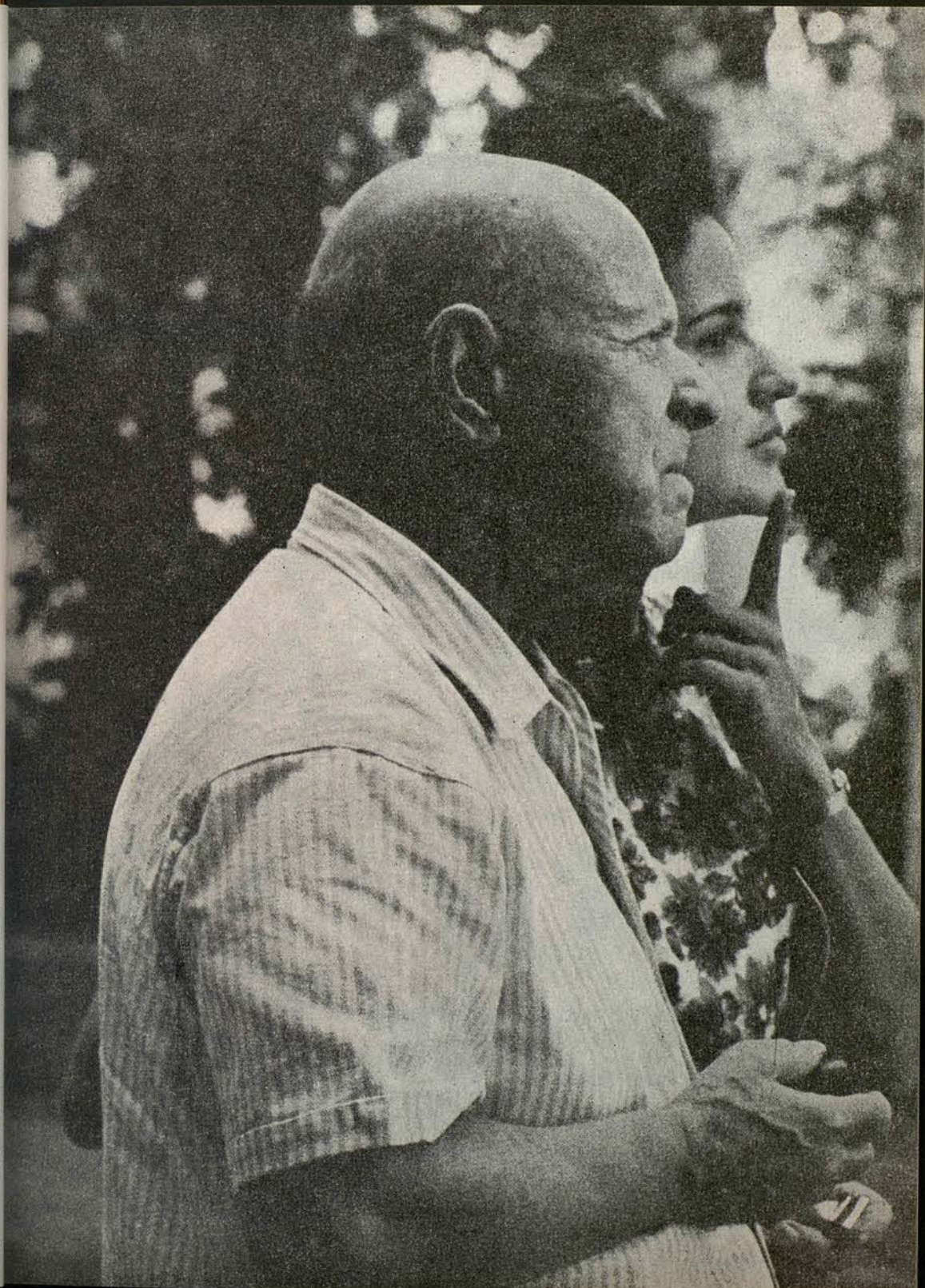
erso-
el
de
ent,
tiva
les
Ca-
ent
ia
di-

lgar
obra
nes-
iim!
amb
ras-
asa

vull
pis-
eva
quia.
esse-
erit,
nos-

ET

añez.

Concert inaugural

Temporada 1973/74

Amb la col·laboració de l'Il·lustre Col·legi Oficial de Titulars Mercantils de Barcelona,
en ocasió del 75^è aniversari de la fundació corporativa.
"Noces de Diamant"

ORQUESTRA DE CAMBRA PAUL KUENTZ

amb la col·laboració de J. L. Lopátegui

PROGRAMA

I

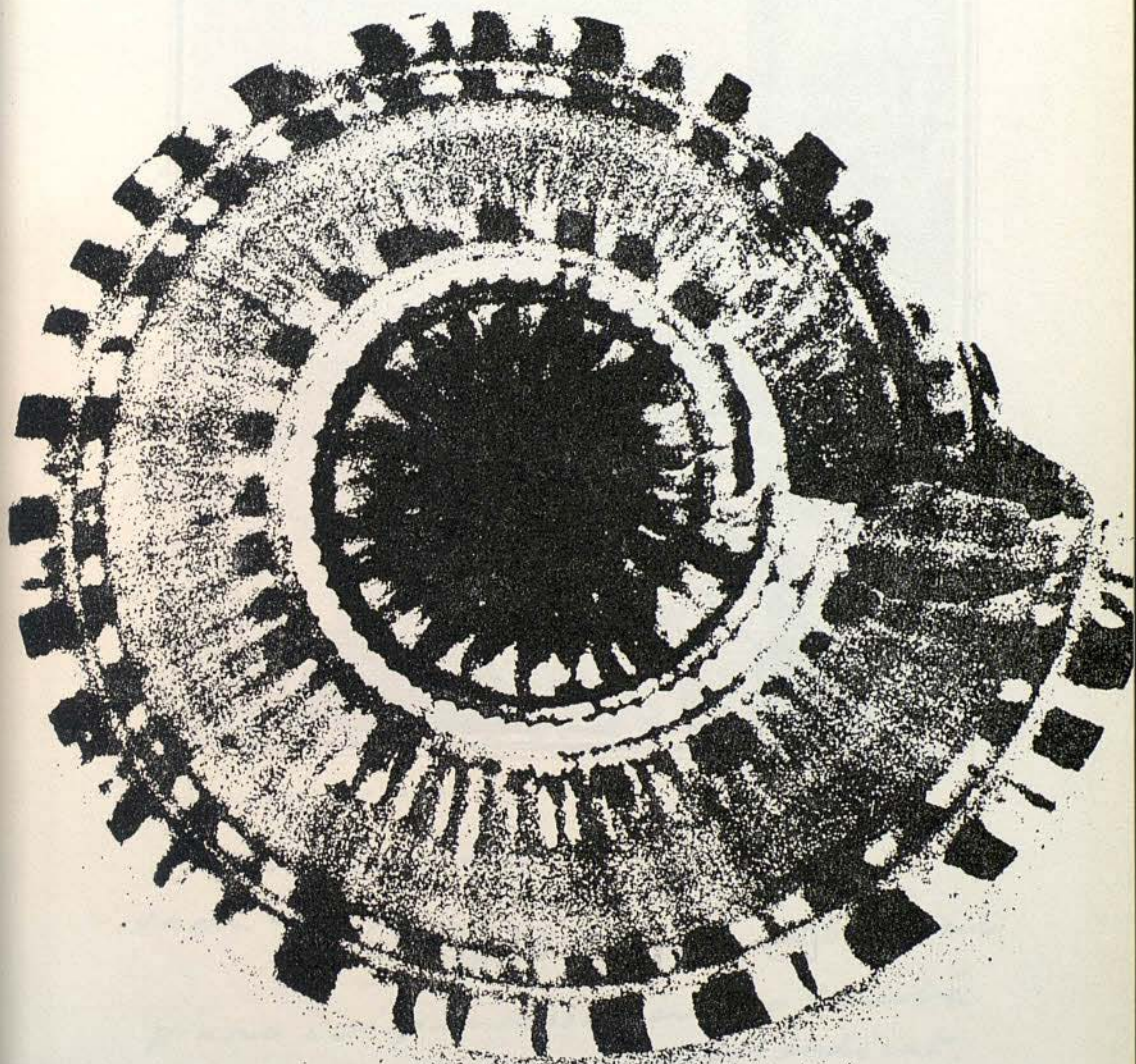
- Concert en quatre parts en re menor CHARPENTIER
- Concert en re major per a dues trompes i orquestra TELEMANN
- Solistes: Lois Lantoine
Camille Leroy
- Concert per a guitarra VIVALDI
- Solista: J. L. Lopátegui

II

- Concert en re menor per a viola d'amore i orquestra VIVALDI
- Solista: Monique Frasca-Colombier
- Simphonies en fa major (Suite núm. 2) MOURET

Dijous, 8 de novembre del 1973, a les 22'15 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

VIETA
és
ALTA FIDELITAT

ES YA UN PRESTIGIO

JORQUERA PIANOS

exposicion y venta: AVDA. CATEDRAL 10 — BARCELONA 3 — telf: 319 60 96

talleres: COPONS 2 — BARCELONA 2 — telf: 218 71 44

Pau Casals
Isla Verde R 2 - H 3
Sanjurjo, Puerto Rico

22 Nov. 1966

Estimat amic Millet -

Rebo periòdics de Barcelona
amb els articles sobre la cele-
bració del 75 aniversari de la
fundació del Orfeó Català al
qual jo m'adereixo de Tot cor.

Jo recordo molt el seu gran
i l'Amadeu Vives, tots dos amics
meus. Ells foren els inspirats i
jo sempre dic que Montserrat i
l'Orfeó Català són les dues co-
lunnes espirituals de Catalunya.

Estic content i agraït de la
seua cança.

L'Estel: pot sonar bé amb
piano i si permessin en fer també
el Glòria, l'òrgan es tot indicat.

A vostè i a Tot l'Orfeó les
meues abraçades i felicitat Nadal
seu amic

- Pau Casals

COR MADRIGAL

V CONCERT DE SANTA CECILIA

I

PROPIS DEL TEMPS D'ADVENT (Per a cor i orgue)

Frederic Mompou (1893)

Cant d'entrada
Salm responsorial
Al·leluia
Cant de comunió

XAVIER SALIETTI, orgue

CINC CANÇONS

Joaquim Serra (1907-1957)

La nena de la rotllana (Text: Josep M.ª de Sagarra)
Capvespre (Text: Carles Soldevila)
Als nens petits (Text: Alphonse Daudet - Trad.: Emili Guanyavents)
Confidència (Text: Carles Sala)
Idil·li de la fruita galana (Text: Joan M.ª Guasch)

TRES SARDANES (Text: Angel Guimerà)

Enric Morera (1865-1942)

Les fulles seques
Les neus que es fonen
La sardana de les monges

II

CINC MADRIGALS

Carlo Gesualdo, Princep de Venosa (1560-1614)

Meraviglia d'amore
Mercè! grido piangendo
Arde il mio cor
Languisco e moro
Tu m'uccidi, o crudele

GLORIA (Per a solistes, cor i orquestra)

Antonio Vivaldi (1678-1741)

Gloria in excelsis Deo (Cor)
Et in terra pax hominibus (Cor)
Laudamus te (Dues sopranos)
Gratias agimus tibi (Cor)
Propter magnam gloriam (Cor)
Domine Deus (Soprano)
Domine Fili Unigenite (Cor)
Domine Deus, Agnus Dei (Contralt i cor)
Qui tollis peccata mundi (Cor)
Qui sedes ad dexteram (Contralt)
Quoniam tu solus Sanctus (Cor)
Cum Sancto Spiritu (Cor)

ORQUESTRA DE CÀMBRA STUDIUM MUSICAE, de l'Ateneu Barcelonès.

Director: SALVADOR MAS I CONDE

Solistes: MONTSERRAT PUEYO, soprano. CARMÉ CASELLAS, soprano.
MARIA DOLORS AGELL, contralt.

Continuo: XAVIER SALIETTI, orgue. SALVADOR MAS I CONDE, clavecí.
SERGI CASADEMUNT, violoncel.

DIRECCIÓ: MANUEL CABERO

Dijous, 29 de novembre del 1973, a les 22'15 h.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

SONY...Y un romance a pilas y corriente

¡Klik!

Mira: yo.... o sea.... quería decirte
que hace tiempo.... bueno, pueees, que...
el caso es que el primer día que te ví.... ¡Pues eso!
Yo tenía ganas de que lo sepas y... como no

me atrevía de palabra, pues te lo digo con este
CASSETTE-CORDER TC - 77K de SONY
que para decir cosas bonitas es único.

¡Ah!, la guitarra de fondo es la mía.

¡Klik!

La ilusión se llama

SONY

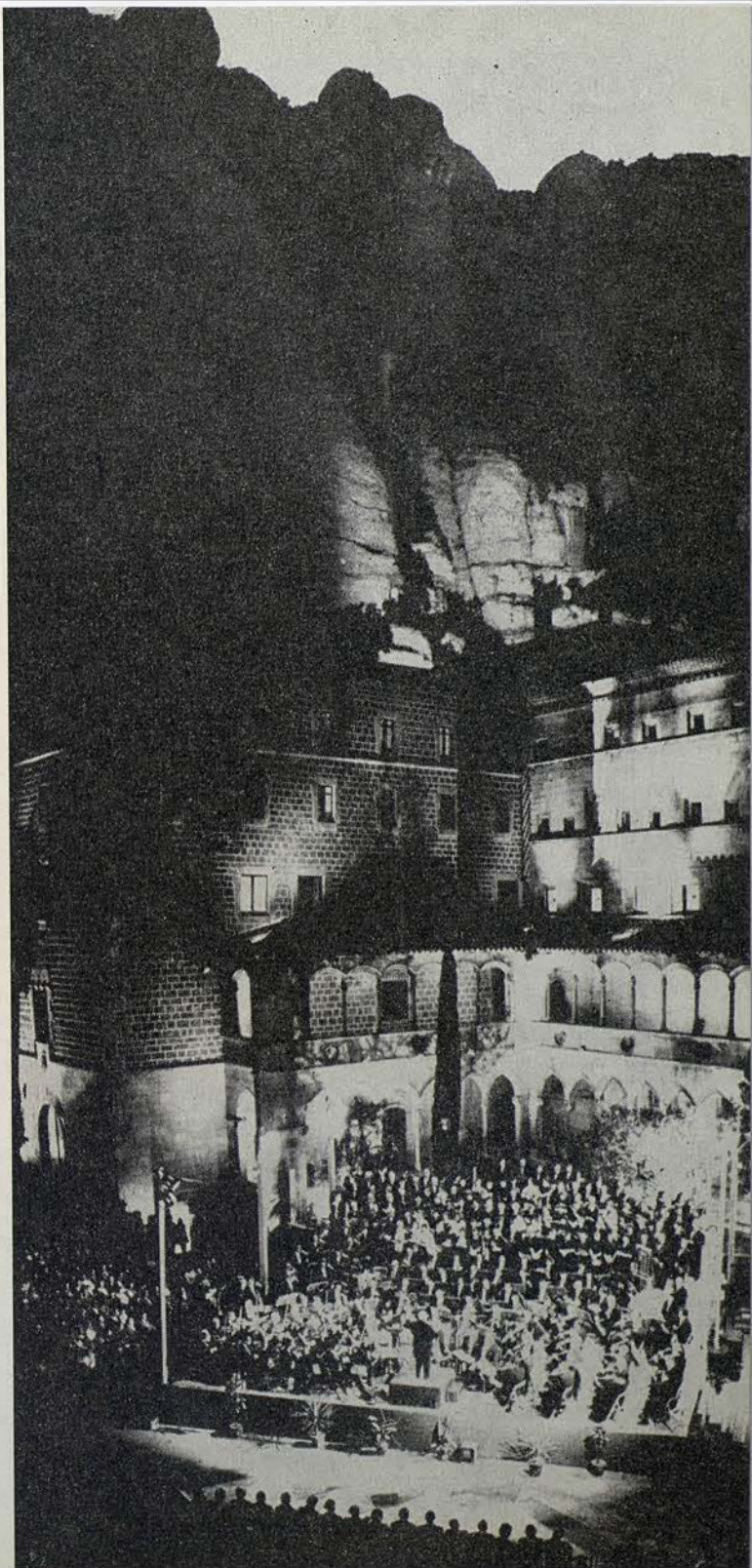
Juliol del 1970

Voldria expressar el nostre agraïment
a l'Orfeó Català i a tots els amics que han
fet possible la realització d'aquest vell de-
rís del Mestre Pau Casals: portar el Pere-
bre al seu estimat Montserrat. En aquesta
vesprada serena d'estiu brollarà com de les
entranyes de la Terra aquest cant de fe, de
pa i de germanor.

La presència tan espiritual del Mestre
venerat continua acompanyant-vos el
bren de cratge i de brucera que cal omplir
per assolir-les en veritat

+ Carrià L. Bruch

Per iniciativa de l'Orfeó Català,
el 15 de juliol de 1970 s'acom-
plia el vell desig de Pau Ca-
sals: donar «El Pessebre» a
Montserrat. L'expressiva endreça
autògrafa del Pare Abat sintetit-
zava l'alt significat musical i
cívic de l'audició.

PAU CASALS, AHIR I AVUI

La trista realitat de la mort del tan estimat i admirat Pau Casals, el «català més universal de tots els temps», no podrà apagar ni la flama del valor testimonial i simbòlic del seu nom ni la de tot allò que amb fermesa invencible evocava i recordava; no podrà apagar-les perquè la seva crida vital i imperiosa segueix essent, avui com ahir, del tot necessària i perquè la seva lliçó i el seu model·lic exemple forçosament han de donar, més aviat o més tard, els fruits pels quals ell tant va lluitar i sacrificar-se. El món sencer està en deute envers Pau Casals, però nosaltres, els catalans, ho estem de manera molt més directa i ineludible. I aquest deute només el podem pagar essent fidels al seu record i aprenent-nos molt bé l'ensenyament essencial dels trets més característics de la seva llarga i gloriosa vida, que, malgrat el perill de qualsevol síntesi, jo m'atreveixo ara a resumir en dos punts concretíssims.

D'una banda, la dedicació total —sense regatejar ni esforços ni sacrificis ni, sobretot, la constància dels petits i obscurs afanys de cada dia— a intentar de fer, tan ben feta com ens sigui possible, la nostra feina. Dit així, fins pot semblar que minimitzo la grandiosa personalitat de Pau Casals, però l'única cosa que vull dir és que pensem una vegada més en tot el que ell —em refereixo ara al músic, al violoncellista— va fer per complir responsablement amb aquesta línia cap a la qual, ja de petit, va encaminar-se impel·lit per l'ambient, la vocació o el que sigui. Sempre recordaré la impressió enorme que em va produir arribar un dia abans de les nou del matí a Molig-les-Bains, amb el lògic temor de trobar-lo encara descansant (ja tenia vuitanta anys, el vespre abans havia estat al nostre concert del Festival, i aquell mateix matí tenia —a les deu— assaig d'un d'aquells tríos romàntics que potser havia tocat més de mil vegades), i saber que des de les vuit que ja estava treballant, fent exercicis i perfeccionant passatges que tothom, menys ell, considerava immillorables. D'una altra banda, la fidelitat incorruptible a uns principis íntims i a uns amors apassionats, mantinguts amb totes les seves extremes conseqüències, a costa dels sacrificis més durs, i malgrat les pressions més fortes i més temptadores. I em sembla que no cal il·lustrar amb cap anècdota aquest altíssim aspecte de la seva vida i de la seva mort!

Treball i fidelitat; dues paraules senzilles i corrents; dues paraules que dibuixen tot un concepte del món i dels homes; dues paraules (no oblidem tot allò que elles comporten, sobretot si van enriquides amb els adjectius: constant i incorruptible!) que ens haurien d'ajudar a perfilar el retrat de Pau Casals i a no traïr el seu exemple i el seu record.

I parlant de records, permeteu-me ara d'evocar-ne algun de personal, ja que precisament l'emotivitat de les petites anècdotes personals a tots ens serveixen per fer més duradores i palpables les lliçons de més transcendental importància.

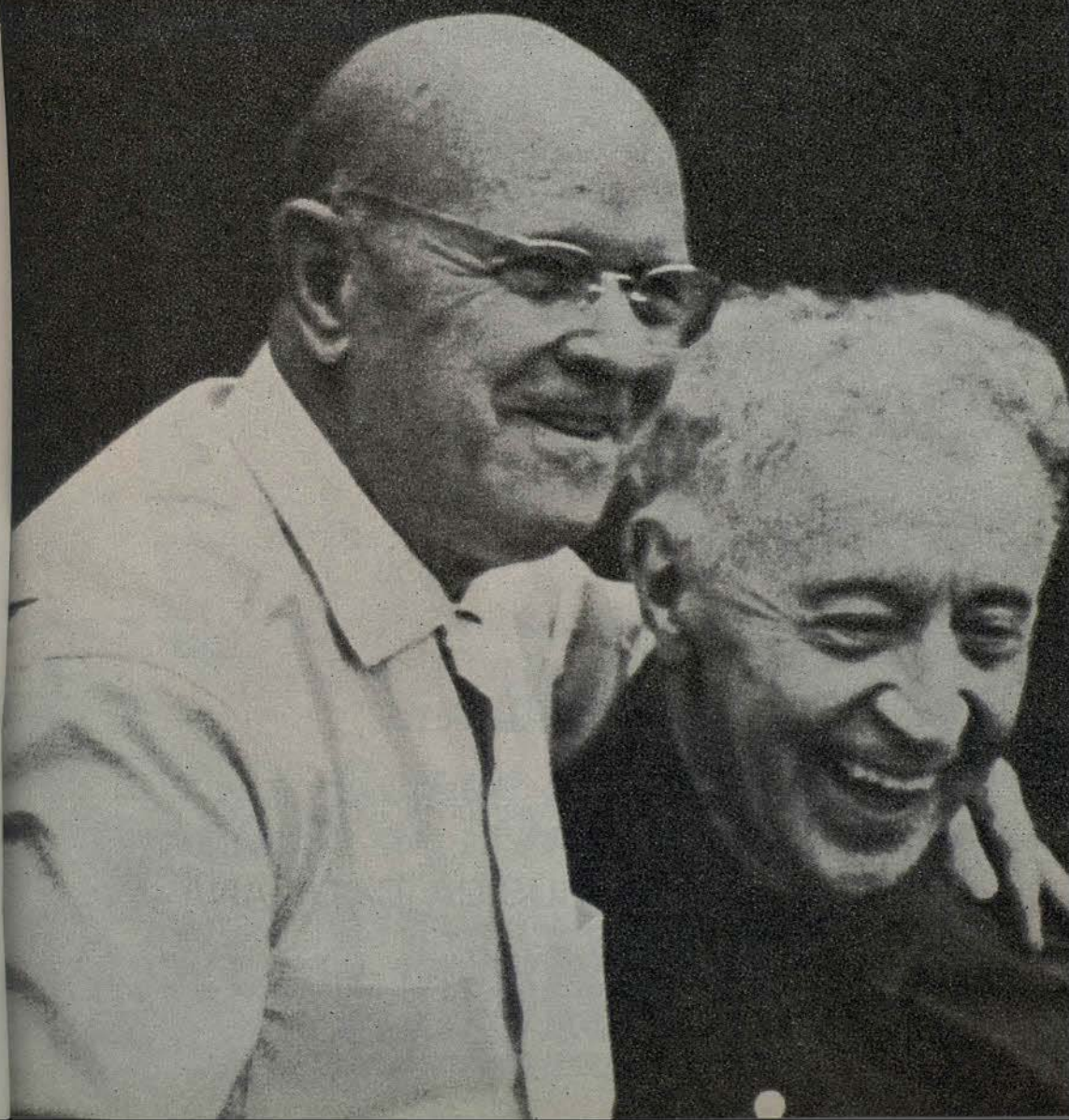
El primer, molt boirós i esborradís, s'allunya cap allà a l'any 35, una tarda que el pare ens va portar, als meus germans i a mi, a un assaig de l'Orquestra Pau Casals i a la mitja part del qual vàrem anar a saludar el mestre; de la seva imatge quasi només en conservo el record d'una bufanda molt gruixuda entorn del coll i d'unes mans molsudes que acariciaven les galtes d'uns petits admiradors; res més. Però aquelles mateixes mans (d'empremta perenne en la història de la música) les tinc sempre plenament vives i gràficament presents en moltes fotografies, sobre les cordes del cel·lo, agafant-ne l'arc, donant indicacions expressives o tècniques, dibuixant una corba melòdica, testimoniant la cordialitat de la seva amistat o segellant-la amb una forta i estreta abraçada, com aquella que mai no oblidaré i que em va fer en acabar un assaig amb la Coral Sant Jordi i que si ara esmento és perquè crec, molt sincerament, que d'aquella abraçada i d'aquelles llàgrimes que negaven els seus ulls i d'aquell clam («Catalunya!») ofegat per l'emoció jo només n'era el destinatari indirecte; Pau Casals, en aquells moments, pensava en tothom que, malgrat les tempestes i els desgavells, conservava la fe en els mateixos inaccessibles ideals pels quals ell no havia cessat de treballar i de lluitar, i pels quals maldava perquè no se'n trenqués ni l'esperança, ni la continuïtat ni la pervivència. L'últim record tangible ja no evoca cap contacte ni viu ni físic, però el tinc constantment davant dels ulls i li dono, també, una interpretació generalitzada semblant i no limitada al fet personal; és la fotografia i l'expressiva dedicatòria amb les quals, per darrera vegada, va correspondre encara no fa un any a la meua acostumada felicitació nadalenca.

Entre aquell record llunyà i aquest últim, tots els altres de les freqüents anades als peus del Canigó, sol, familiarment, amb alguns amics i, de manera especial, amb la Coral Sant Jordi, quan ell ens va fer l'alt honor de cridar-nos a participar als Festivals de Prada del 65 i del 66.

Records vius, punyents, inesborrables; records d'ahir que avui tenen encara un significat i un relleu molt més profunds; records —ètics, estètics, humans, íntims, col·lectius...— que res ni ningú no pot fer traïr i envers els quals, malgrat les més adverses circumstàncies, sempre més ens cal ser fidels.

ORIOI MARTORELL

t
t
t
a
e
a
a
l
n
s
s
s
e
s
t,
r,
s,
a
a
e-
n
i
t
e-
i
e-
a-
i
o
s
ni
a.
n-
t-
a
i-
k-
r-
n
a-
s
s
s
al
or
le
e-
g-
e-
al-
ir
s
fi-
er-
n.

En la despedida de su triunfal gira por España

4 ÚNICOS CONCIERTOS EN BARCELONA

ORQUESTA DE LA R.T.V. DE MOSCÚ

INSTRUMENTOS POPULARES DE LA U.R.S.S.

Solistas invitados:

RAISSA BOBRINOVA (Soprano de la Filarmónica de Moscú)

KONSTANTIN LISOVSKI (Tenor del Teatro de la Opera de Leningrado)

NIKOLAY OJOTOIKOV (Bajo del Teatro de la Opera de Leningrado)

Director de Orquesta:

ALEXANDER PETUJOV

Director principal y Director artístico:

VLADIMIR FEDOSEYEV

Días 5, 6, 7 y 9 de noviembre. Noche 10'30

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

Despacho de localidades con antelación, en las taquillas del Palau, de 5 a 9 de la tarde. Los días de los conciertos, de 11 a 1 y desde las 4 de la tarde.

Royale Ambrée
un halo de irradiante frescor

LEGRAIN
PARIS

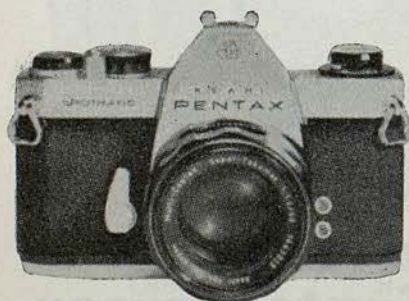
Existen buenas razones para elegir una cámara ASAHI PENTAX

Como esta fotografía...

esta fotografía...

y esta fotografía

ASAHI PENTAX SPOTMATIC... la cámara de mayor venta en el mundo.

Fácil de manejar, fácil de operar, fácil de llevar. Gracias a nuestro exclusivo fotómetro (TL, Vd. siempre puede estar seguro de obtener fotografías perfectas. Porque es un sistema de control para todo el formato de película. En lugar de darle una lectura de solo una pequeña parte de la imagen, la Spotmatic computa la correcta exposición para toda la pantalla del visor. Nosotros hemos diseñado la Spotmatic para que sea también una cámara fácil de manejar. Todos

los controles están situados convenientemente. Prácticamente no existe ninguna parte que pueda estorbarle. Se carga la película en un instante y es tan ligera que se puede llevar a cualquier lugar. Y para su mayor versatilidad, es un sistema de cámara con 25 objetivos intercambiables Takumar y muchos accesorios. Vea pronto una Spotmatic. Es la mejor razón por la cual Pentax es la cámara más popular de todo el mundo.

ASAHI PENTAX 6 x 7... la cámara profesional SLR de gran formato ideal.

A pesar del tamaño efectivo del formato, esta nueva cámara Pentax 6 x 7 tiene casi el mismo tamaño y peso que una cámara 6 x 6, y se maneja tan fácilmente como una normal de 35 mm. Aquí solamente se indican unas pocas características exclusivas de la ASAHI PENTAX 6 x 7: espejo de retorno instantáneo que se abre y se cierra al mismo tiempo con imagen de espejo suficientemente grande para que el visor refleje una fotografía con un factor del 100%; montura de bayoneta coaxial doble para los objetivos

6 x 7 (del 35 mm. al 300 mm. con bayoneta interior y el paso de bayoneta exterior para los demás objetivos más largos); fácil control para películas tipo 120 ó 220; obturador de plano focal con tiempos ajustados electrónicamente consiguiendo mayor precisión y longevidad. La Pentax 6 x 7 justifica también un perfecto sistema completo. Dispone de 12 objetivos intercambiables y de una gran variedad de accesorios.

representante

cineco

bori y fontestá, 11 - barcelona - t. 250 84 44
Fernández de la Hoz, 36 - Tels. 419 49 54 - 58 - MADRID-10

**ASAHI
PENTAX**

LES AUDICIONS D' "EL PESSEBRE" INTERPRETADES PER L'ORFEÓ CATALÀ

A instància expressa de Pau Casals —i sota la seva direcció— l'Orfeó Català estrena «El Pessebre» a Europa l'any 1962. Es posava, així, al servei d'una obra i d'una alta significació musical i humana. Des d'aquella data (i amb les presents audicions d'homenatge al seu insigne autor) són vint les vegades que l'Orfeó ha interpretat el gran oratori; cap altra entitat no ha prestat una dedicació tan llargament provada a la difusió de la més universal partitura catalana.

23 setembre 1962	ASSÍS (Itàlia). Primera audició a Europa. Basilica de San Rufino. Montserrat Caballé, Rosario Gómez, Joan Oncina, Josep Simorra, Raimon Torres. Orchestra del Teatro La Fenice di Venezia. Director: Pau Casals.
25 setembre 1962	FLORENCIA (Itàlia). Basilica di Santa Croce. Montserrat Caballé, Rosario Gómez, Joan Oncina, Josep Simorra, Raimon Torres. Orchestra del Teatro La Fenice di Venezia. Director: Pau Casals.
2 i 4 octubre 1962	TOLOSA DEL LLENGUADOC (França). Théâtre du Capitole. Montserrat Caballé, Rosario Gómez, Joan Oncina, Josep Simorra, Raimon Torres. Orchestre Radio-Symphonique de Toulouse. Director: Pau Casals.
11 i 13 setembre 1966	SANT MIQUEL DE CUIXA (França). Abadia de Sant Miquel de Cuixà. Olga Iglesias, Montserrat Aparici, Jaume Baró, Josep Simorra, Raimon Torres. Orchestre Symphonique du Capitole de Toulouse. Director: Pau Casals.
29 maig 1967	GINEBRA (Suïssa). Victoria-Hall. Olga Iglesias, Norma Procter, Jaume Baró, George Moutsious, William Warfield. Orchestre Symphonique des Concerts Lamoureux. Director: Enric Casals.
23, 26 i 29 desembre 1967
i 1 gener 1968	BARCELONA. Palau de la Música Catalana. Olga Iglesias, Montserrat Aparici, Jaume Baró, Josep Simorra, Raimon Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Director: Enric Casals.
27 febrer
i 1 març 1970	BARCELONA. Palau de la Música Catalana. Olga Iglesias, Montserrat Aparici, Jaume Baró, Francesc Chico, Raimon Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Director: Lluís Maria Millet.
22 maig 1970	TOLEDO. Catedral. Maria del Carme Bustamante, Montserrat Aparici, Jaume Baró, Francesc Chico, Raimon Torres. Orquesta Nacional de España. Director: Rafael Frühbeck de Burgos.
15 juliol 1970	MONTSERRAT. Maria del Carme Bustamante, Montserrat Aparici, Jaume Baró, Francesc Chico, Raimon Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Director: Lluís Maria Millet.
19, 20 i 21 març 1971	MADRID. Teatro Real. Maria del Carme Bustamante, Montserrat Aparici, Jaume Baró, Francesc Chico, Victor de Narké. Orquesta Nacional de España. Director: Rafael Frühbeck de Burgos.
3 i 4 novembre 1973	BARCELONA. Palau de la Música Catalana. Montserrat Caballé, Montserrat Aparici, Jaume Baró, Enric Serra, Raimon Torres. Orquestra Ciutat de Barcelona. Director: Enric Casals.

MUSICAL EMPORIUM

I. LLOBET I CIA., S. C.

Guitarres TAURUS

Guitarres d'estudi

Guitarres de concert

Música impresa

Instruments musicals

Rambla Canaletes, 129

Telèfon 221 42 86

BARCELONA - 2

YOGHOURT
DESCREMADO
yogusbelt

DANONE

ALIMENTA Y NO
ENGORDA

EL ARTE DE PABLO CASALS

Preservado para la posteridad durante su más gloriosa década, 1927-1937, y restituído en impecables RECONSTRUCCIONES TECNICAS a la pasión de los discófilos y a la veneración de sus admiradores en toda España.

EDICION
COMMEMORATIVA
Vol.1

EL ARTE DE PABLO CASALS

Brahms Beethoven Haydn Schubert

EDICION
COMMEMORATIVA
Vol.2

EL ARTE DE PABLO CASALS

Boccherini Elgar Brahms Dvořák

8 Discos en 2 volúmenes, el primero dedicado a música de cámara con históricas interpretaciones del legendario TRIO CORTOT, THIBAUD, CASALS con la versión completa de las sonatas de Beethoven, y el segundo, conteniendo la colección integral de sus grabaciones de conciertos con orquesta.

Ambos acompañados con sendos folletos profusamente ilustrados, que incluyen una admirable semblanza del ilustre Maestro por su autorizado biógrafo a la vez que amigo y colaborador, JOAN ALAVEDRA, autor del poema "EL PESSEBRE".

COLECCION "GRABACIONES ILUSTRES"

J. S. BACH

Suite núm. 1, en sol mayor,
BWV 1070

Suite núm. 2, en re menor,
BWV 1008

Pablo Casals, violoncelo

1J 059-00.894 M

J. S. BACH

Suite núm. 5, en do menor,
BWV 1011

Suite núm. 6, en re mayor,
BWV 1012

Pablo Casals, violoncelo

1J 059-00.892 M

J. S. BACH

Suite núm. 3, en do mayor,
BWV 1009

Suite núm. 4, en mi bemol
mayor, BWV 1010

Pablo Casals, violoncelo

1J 059-00.893 M

UNA COMPAÑIA DEL GRUPO EMI A LA VANGUARDIA MUNDIAL
EN ELECTRONICA, DISCOS Y MEDIOS DE ENTRETENIMIENTO

NOVO MUSICA

UN
NOU I
MODERN
CONCEPTE
DE
CENTRE
MUSICAL

SCHIMMEL

PLEYEL

GAYEAU

Grard

Dietmann

Mestre Nicolau, 21
Tel. 228 52 94
Barcelona - 6

GUÍA DE CONCIERTOS

FECHA	LOCAL	CONCIERTO
NOVIEMBRE		
3, sábado 22.30 h.	Palau	«El Pessebre» de Pau Casals. Orfeó Català. Orquesta Ciudad de Barcelona. Montserrat Caballé, soprano. Montserrat Aparici, contralto. Jaume Baró, tenor. Enric Serra, barítono. Raimon Torres, bajo. Dir.: Enric Casals.
4, domingo 18 h.	Palau	«El Pessebre» de Pau Casals. Orfeó Català. Orquesta Ciudad de Barcelona. Montserrat Caballé, soprano. Montserrat Aparici, contralto. Jaume Baró, tenor. Enric Serra, barítono. Raimon Torres, bajo. Dir.: Enric Casals.
22.45 h.		Charles Tolliver Music Inc. (VIII Festival de Jazz.)
5, lunes 22.30 h.	Palau	Orquesta de la R.T.V. de Moscú. Instrumentos populares de la URSS. Dir.: Vladimir Fedoseyev.
6, martes 22.30 h.	Palau	Orquesta de la R.T.V. de Moscú. Instrumentos populares de la URSS. Dir.: Vladimir Fedoseyev.
7, miércoles 22.30 h.	Palau	Orquesta de la R.T.V. de Moscú. Instrumentos populares de la URSS. Dir.: Vladimir Fedoseyev.
8, jueves 22.15 h. noche	Palau Liceo	Orquesta de Cámara Paul Kuentz. J. L. Lopátegui, guitarra. Obras de Charpentier, Telemann, Vivaldi, Mouret. (Forum Musical.) «Caterina Cornaro» de Donizetti.
9, viernes 20.30 h. 22.30 h.	Pompeia Palau	P. Robert de la Riba, órgano. Orquesta de la R.T.V. de Moscú. Instrumentos populares de la URSS. Dir.: Vladimir Fedoseyev.
10, sábado 19 h.	Palau	Orquesta Ciudad de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. Pierre Pierlot, oboe. Obras de Mozart, Mahler. (Patronato de la Orquesta Ciudad de Barcelona.)
22.45 h.	Sta. Maria del Mar	Duke Ellington y su gran orquesta. (VIII Festival de Jazz.)
noche	Liceo	«El barbero de Sevilla» de Rossini.
11, domingo 11 h.	Palau	Orquesta Ciudad de Barcelona. Dir.: Antoni Ros Marbà. Pierre Pierlot, oboe. Repetición del concierto anterior. (Patronato de la Orquesta Ciudad de Barcelona.)
18.45 h. 22.45 h.		Sarah Vaughan y su Trío. (VIII Festival de Jazz.)
12, lunes 18.45 h. 22.45 h.	Palau	Miles Davis y su conjunto. (VIII Festival de Jazz.)

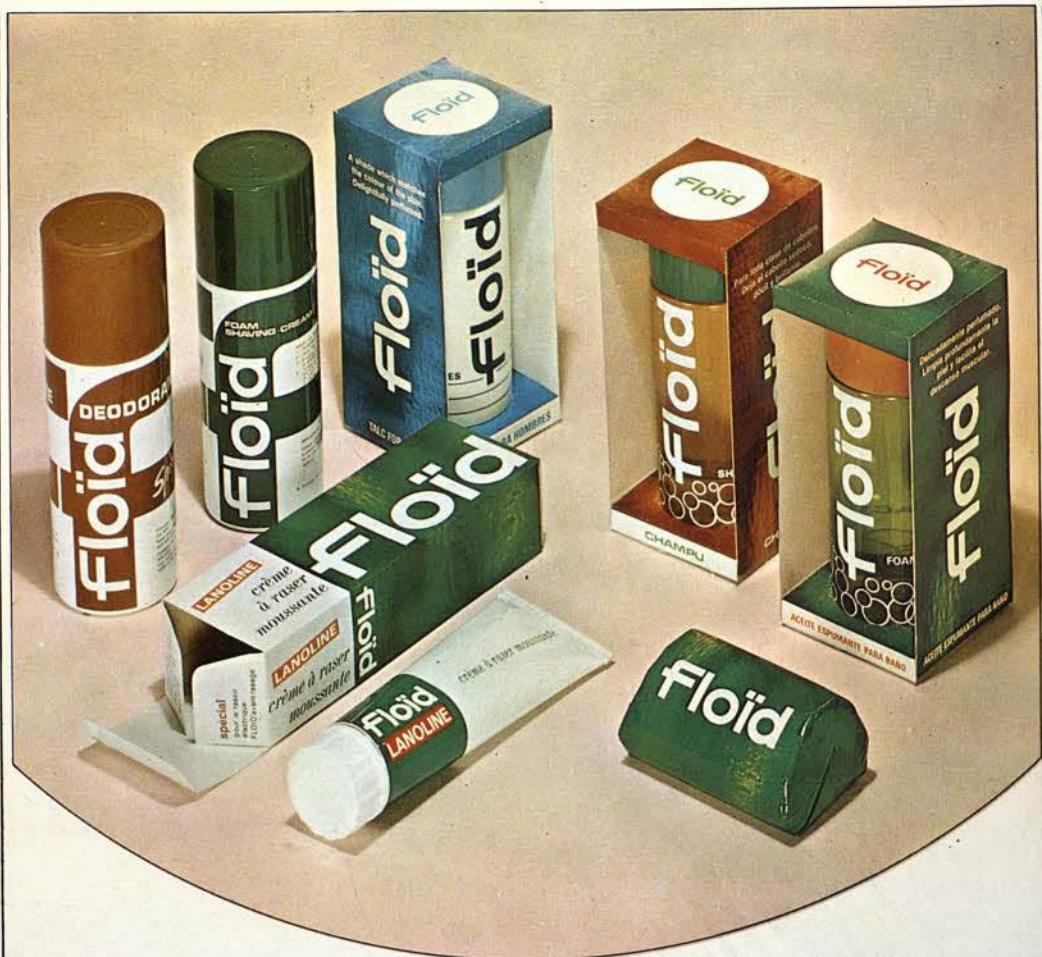
TEMPORADA 1973-74 - 3 noviembre 1973 - Núm. 4 - Edición de 5.000 ejemplares.

Editado por FORUM MUSICAL - Via Laietana, 49, 4.º - Tel. 231 90 01-02.

NOTAS IMPORTANTES: Los actos empezarán puntualmente a la hora indicada. No se permitirá la entrada del público en la sala de conciertos durante la ejecución de las obras. — No está permitido obtener registros o grabaciones magnetofónicas de las obras programadas, así como realizar fotografías o filmes en el recinto del Palau durante la celebración de los actos.

El Banco de la Plaza Cataluña

**A L'ENTORN
de FLOÏD
per a DESPRÉS
de L'AFAITADA**

**PRODUCTES
per a COMPLETAR
la VOSTRA
HIGIENE**

Desodorant

Oli escumós per a bany
Crema d'Afaitar amb brotxa
Crema d'Afaitar escumosa

Xampú
Sabó · Talc

Floïd

HAUGRON CIENTIFICAL, S. A. New York / London / Paris / Barcelona

1974